

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 95

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đã kết thúc ý thứ 2: “Sở thích tinh thần của cha mẹ là gì?” Đó là mong muốn con cái phải khỏe mạnh, và cũng là mong muốn con cái thường về thăm cha mẹ. Đây cũng là ý cuối cùng của mục 4: Sở thích của cha mẹ.

Bây giờ chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng tiếp.]

5. Đáp ứng sở thích của người thân

[Mục này có 2 ý:

Thứ nhất, là: Tăng thời gian chia sẻ với người thân nhiều hơn

Bạn thấy không ạ? Người thân nào cũng muốn bạn quan tâm đến họ, đó là tăng thời gian chia sẻ cùng họ. Sở thích của cha mẹ chúng ta vừa học đấy, cũng là mong con cái thường về thăm cha mẹ, chính là giành nhiều thời gian cho cha mẹ hơn.

Vậy thì tăng thời gian chia sẻ thế nào? Dành nhiều thời gian trò chuyện cùng nhau, ăn tối cùng nhau, làm việc nhà cùng nhau. Muốn làm được điều này thì phải làm sao?

Thứ hai, là: Học cách từ chối những việc “không đâu”

Bây giờ chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng.]

Thứ nhất: Là tăng thời gian chia sẻ với người thân nhiều hơn.

Ví dụ như đối với vợ chồng, con cái chúng ta, họ nhất định mong muốn chúng ta có thể chia sẻ với họ nhiều hơn. Có câu nói như thế này: “Tất cả những thành công đều không thể thay thế cho thất bại của gia đình”.

[Đấy ạ. Thành công kiểu gì thì thành công, làm ông nợ bà kia, rồi tiền nhiều rủng rỉnh, rồi mọi người gọi “quỳ rạp”. Tất cả những cái đấy đều không thể thay thế cho thất bại của gia đình.]

Rất nhiều người nói rằng: “Hiện nay công việc tôi bận rộn như vậy, làm gì có thời gian mà chăm sóc con cái”. *[Các bạn có rơi vào đấy không ạ?]* Họ cũng còn nói: “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”, có nghĩa là: Con người ở nơi giang hồ, bản thân cũng không thể làm chủ được mình.

[Ý nói là: Nhiều việc “bất thành văn” nên đến dùng một cái thì chịu, không chăm được con mình.]

Câu nói này có lý không? Đây là gọi là kiếm cơ.

Thứ hai: Học cách từ chối khi bị lôi kéo vào cuộc ăn chơi vô bổ

Con người chỉ cần có tâm, nhất định có thể làm tốt mọi việc. Đương nhiên chắc chắn trong giao tiếp ngoài xã hội, cũng có rất nhiều sự việc xảy ra. Cho nên quý vị nhất định phải học tập một năng lực, gọi là năng lực từ chối.

[Vì bạn bảo hoàn cảnh khách quan, định về, để cơm nước cho chồng nhưng tự nhiên là bây giờ trưởng khoa lại bảo là: “Tối nay Noel, tất cả phải cùng nhau đi ăn, chẳng lẽ lại không đi thì không được”. Ví dụ như thế thì thầy Thái dạy bạn sao? Bạn phải học cái gọi là “Năng lực từ chối”.]

Nếu không, quý vị sẽ luôn luôn tiêu hao nơi ứng phó, tiêu hao rất nhiều so với những việc chẳng có liên quan gì đối với gia đình và nhân sinh. *[Toàn việc vô bổ.]*

Từ chối có khó học hay không? Các bạn, quý vị thấy từ chối có dễ học hay không? Không dễ dàng gì. Muốn từ chối người khác chúng ta có thể đem hai cái pháp bảo lớn. Hai pháp bảo này đem ra rồi, thông thường bạn bè cũng sẽ không làm khó quý vị đâu.

Pháp bảo thứ nhất: Chính là cha mẹ.

Ví dụ như nói bạn bè muốn tìm quý vị đi ăn chơi tụ tập, thật sự quý vị không muốn đi, nếu đi lại phải thức đến nửa đêm, thậm chí 1-2 giờ sáng, mà nói chuyện đều là vấn đề gì? Tán hươu, tán vượn, bày trò khôn vặt, những lời lẽ này.

[Có không ạ? Có quá đi, toàn gọi bạn phổ thông, bạn đại học đến để tán hươu tán vượn, bày trò khôn vặt, rồi hát karaoke.]

Quý vị thật sự không muốn đi, lúc đó quý vị có thể mượn danh cha mẹ ra để nói với họ:

- Tôi đã hứa với cha mẹ phải về nhà, tối nay ở nhà với mẹ. Một hai tuần lễ trước tôi đã hứa với mẹ rồi cho nên tôi phải về nhà.

[Thế họ cũng ngại chứ, thầy Thái nói rất đúng.]

Thông thường bạn bè nghe quý vị nói phải về thăm viếng cha mẹ, họ đương nhiên sẽ không miễn cưỡng quý vị nữa. Nói không chừng khi quý vị vừa nói như vậy, họ cũng sẽ đột nhiên nghĩ đến mình cũng rất lâu rồi chưa về thăm cha mẹ. Quý vị từ chối như vậy ngoài việc quý vị không phải đi, còn thức tỉnh được hiểu tâm của bạn quý vị. Đó là pháp bảo thứ nhất.

Pháp bảo thứ hai: Là vợ con

Lúc quý vị không muốn đến những nơi vô vị như vậy, quý vị có thể nói với họ:

- Tối hôm nay tôi cùng con tôi giảng 2 câu chuyện Đức dạy cho nó, đã hứa với nó con rồi, bởi vì hiện nay đang cùng con để học Đệ Tử Quy làm gia quy cho chúng tôi. Đệ Tử Quy nói: ‘*Phàm xuất ngôn, tín trước tiên*’, tức là ‘phàm nói ra tín trước tiên’, con cái vẫn còn nhỏ chúng ta không thể thất tín, cho nên tôi phải về nhà.

[Vậy là một cái từ việc từ chối lại lòng được Đệ Tử Quy rồi. Tôi kể với các bạn. Tôi có quen một vị bác sĩ rất giỏi, đã từng nghiên cứu đến tế bào gốc, giáo sư. Hai vợ chồng đều giỏi, học ở nước ngoài về, có mỗi một người con trai duy nhất. Cách đây độ khoảng nửa tháng tôi nghe tin là bị ung thư.

Thế thì tôi làm thế nào? Bởi vì những người khoa học giỏi ý, họ không mấy người tin tâm linh. Họ cứ khẳng khẳng là cái này là phải theo phương pháp khoa học này. Ngày trước cư sĩ Hằng khi bị nằm bệnh viện cũng thế. Tôi bảo Cư sĩ Hằng niệm Phật họ đều không tin, thậm chí đến khi cư sĩ Hằng khỏi rồi mà nhiều khi họ vẫn còn không chịu tin.

Tôi soạn một cái tin nhắn, nói là: “Đợt này là mẫu thân của em bắt đầu phục hồi khá tốt. Cảm ơn anh đã dẫn dắt, chúng em thì trong vòng hơn 2 tháng vừa rồi phóng sinh cho cụ, để giúp cho cụ được khỏe lại. Và nhờ cái nhân duyên này thì là gặp được thầy, gặp được thuốc, rồi gặp được bệnh viện Bạch Mai, các con lại chăm sóc, cho nên bây giờ mẹ em đã khỏe lại. Vậy em xin cảm ơn anh”.

Là một câu cảm ơn cũng thật sự, nhưng đây trong này đã gieo một câu là gì? “Phóng sinh”. Còn họ nghe được hay không thì đây lại tùy thiện căn của họ. Nhưng mà mình không từ bỏ, những lúc có thể hoằng pháp, hoặc có thể dẫn dắt họ vào đạo Thánh Hiền, Phật pháp, luôn luôn là như thế.

Cho nên nếu như thường xuyên bạn để Phật pháp trong tâm, hoằng truyền văn hóa truyền thống và Phật pháp Đại thừa. Có phải mình cứ phải đứng ở trên bục giảng đâu, mà từng câu nói, từng hành vi của mình đều đã được lồng vào đây xong rồi.

Tiến sĩ Thái nói, nếu bạn thường xuyên quán chiếu so với Đệ Tử Quy thì không đến nỗi giữa hành vi và cái tâm hay cái việc học Đệ Tử Quy nó bị cách nhau quá xa, thì dần dần bạn sẽ thành tựu.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Lúc quý vị đem hai con át chủ bài này ra, cơ bản thì bạn bè sẽ không làm khó quý vị nữa. Nếu như hai con át chủ bài này đã đem ra rồi mà vẫn cứ vô dụng, vẫn cứ muốn kéo quý vị đi, vậy thì phải làm sao? Nếu bạn bè như vậy, tôi thấy đời người nên có sự lựa chọn. Lựa chọn cái gì? “Kính nhi viễn chi”.

[Bởi vì mình nói đến bố mẹ mình, mình nói đến con mình mà họ còn bảo không cần, chỉ cần có ăn chơi thôi thì vậy đây không phải người bạn tốt, cho nên cung kính mà ở xa.

Bây giờ chúng ta sẽ có một bài đọc thêm tiêu đề:]

VÌ SAO NGƯỜI THÔNG MINH KHÔNG BAO GIỜ XÃ GIAO?

Nhiều khi, điều thực sự khiến chúng ta mệt mỏi không phải là công việc, mà là những cuộc xã giao vô bổ.

1. Thế nào là những cuộc xã giao vô bổ?

Bạn tới dự bữa tiệc và hàn huyên, luôn miệng thăm hỏi và tỏ ra niềm nở đón tiếp người xa lạ, khắp căn phòng đều là những lời khách sáo ngọt ngào có cánh. Mọi người đều cùng nhau tươi cười, đàm đạo, kính rượu, chúc tụng rồi chụp ID Line, Zalo, lưu số điện thoại của nhau, nhưng ba ngày sau bạn không thể nhớ họ là ai nữa.

[Vô bổ, mất thời gian.]

Thử ngẫm lại, chẳng phải thời gian và tinh sức của chúng ta đã phần đều bị những cuộc ngoại giao vô bổ này chiếm dụng hay sao? Điều thực sự khiến chúng ta mệt mỏi không phải là công việc, mà chính là những cuộc xã giao vô bổ.

2. Mọi quan hệ là mối tiền, là lời nói dối nhưng mọi người đều tin.

[Đấy.]

Một người thực sự giỏi giang sẽ có thể thu hút rất nhiều người, có sức ảnh hưởng tới nhiều người. Bản thân không tài giỏi, cũng không có năng lực thì quen biết nhiều người giỏi hơn nữa cũng chẳng có ích gì.

[Bạn hy vọng gì cái cuộc này là: ôi giờ ơi mình thiết lập được với lại ví dụ con gái của một ông bộ trưởng, thế là trong tâm đã nghĩ rằng là về sau sẽ nhờ, rồi sẽ có cơ hội. Thế nếu như bạn thiết lập được những mối quan hệ ấy mà thực sự bạn không có tài năng, không tu phước nữa, thì cũng chẳng có ích gì, cũng vứt đi mà thôi. Nhưng đây cứ toàn tìm chỗ này mánh làm ăn này, phải mời đến để đi ăn này, hợp đồng ở tại gọi là restaurant này, vì muốn lên chức lên quyền này. Toàn là những mối quan hệ là mối tiền cả.]

Vì ngày nay con người đều sống khá hiện thực, họ chỉ muốn quen biết những người sẽ mang lại lợi ích cho mình. Khi bạn rụt rè tự giới thiệu về bản thân trước những nhân sĩ thành công, thì đa số họ chẳng để tâm tới bạn.

[Cứ tưởng là mình gặp ông to bà lớn, thế xong rồi gọi là giới thiệu về mình, để mong rằng là về sau họ có nâng đỡ. Nhưng đa số họ chẳng để tâm tới bạn. Hoặc họ rất lịch sự họ bắt tay bạn, họ chào: “ờ tốt nhỉ, cậu khá nhỉ”, thế nhưng mà trong tâm họ không hề có bạn, về họ quên bạn ngay. Vì cũng như bạn, họ cũng chỉ muốn quen biết những người sẽ mang lại lợi ích cho họ mà thôi.]

Kiểu xã giao này chỉ khiến cho bạn ngày càng mất đi sức mạnh và sự tự tin vốn có của mình mà trở nên hấp tấp, lo lắng.

3. Thay vì dành quá nhiều thời gian để kết giao, chi bằng hãy nỗ lực để đề cao chính mình.

[Tự tu dưỡng đạo đức học vấn của mình đi, nỗ lực đề cao chính mình.]

Giai tầng của bản thân quyết định giai tầng mà bạn có mặt. Bạn thường ở trong vòng tròn của những người cùng giai tầng với mình. Vậy nên thay vì dành quá nhiều thời gian để kết giao với người khác, chi bằng hãy nỗ lực để đề cao chính mình.

Chúng ta đang chuyển từ việc cầu mong những điều bên ngoài thành cầu mong những thứ bên trong của chúng ta.

[Bạn có nhớ Liễu Phàm Tứ Huấn dạy thế nào ạ? Cầu từ ngoài tâm thì trong ngoài đều mất. Cầu từ nội tâm, trong ngoài đều được. Đúng không ạ? Thế thì lúc đấy ngài Viên Liễu Phàm mới hỏi Vân Cốc thiền sư là:

- Bây giờ bảo muốn làm người tốt thì làm được. Cầu các thứ ngoài thân, ví dụ như danh vọng thì làm sao được?

Thì cuối cùng là Vân Cốc thiền sư bảo sao ạ? Vâng ạ, nhưng cái cốt lõi của vấn đề là Lục Tổ Huệ Năng đã nói là: “Nhất thiết phước điền, bất ly phương thôn”, tức là tất cả cái ruộng phước điền của chúng ta đều xuất phát từ cái tâm. Cho nên phải cầu từ chân tâm. Đây ạ.]

Cho nên chúng ta đang chuyển từ việc cầu mong những điều bên ngoài thành cầu mong những thứ bên trong của chúng ta.

[Ở đây là mức thấp hơn, tức là hãy cầu làm sao cho mình hoàn thiện mình, để mình tự nâng cái năng lực của mình lên, còn hơn là đi nịnh nọt bên ngoài rồi đi cầu kết giao với bên ngoài.]

Cầu mong bên ngoài là cầu tài nguyên, cầu kênh kết nối, cầu những mối quan hệ. Đến khi quay đầu nhìn lại chỉ như gió vào nhà trống.

[Cuối cùng mất biến cả mấy nghìn đô, đi gọi là biểu xén này, thế xong rồi mất biến cả rượu ngoại với các thứ, chả được gì, cuối cùng họ chả nhớ mình là ai, như gió vào nhà trống.]

Cầu bên trong chính là tập trung tinh sức của bạn vào những việc cần làm, phải phát huy sở trường của bạn một cách tối đa. Như vậy, tự nhiên bạn sẽ có thể thu hút người khác tìm đến với mình, từ đó đạt được điều bạn mong muốn. Đây chính là nội hàm chân chính của câu: “Cầu người chẳng bằng cầu mình”.

4. Chúng ta đối xử ôn hòa nhã nhặn với người khác, nhưng lại nổi đóa lên với người thân và cha mẹ mình.

Đôi khi chúng ta vì muốn mở rộng các thứ mối quan hệ mà phải nhẫn nhịn, nịnh nọt và làm theo ý người khác.

[Lúc nào gặp lãnh đạo hoặc những người mà mình mong cầu lợi, lúc nào cũng phải nở một nụ cười phải nói là rất là giả dối. Ở tại sao tôi nói thế? Là vì trước tôi cũng thế.]

Nếu cứ tiếp diễn như vậy thì kết quả sẽ hậu đãi người khác, còn bạc đãi với người nhà.

Chúng ta đối xử ôn hòa, nhã nhặn với người khác, nhưng lại nổi đóa với thân nhân và cha mẹ mình. Đắc tội với người khác sẽ khiến chúng ta mất đi lợi ích. Cho nên chúng ta trở nên e dè.

Còn người thân họ lại không nề làm tổn thương chúng ta. Vậy nên chúng ta mới không ngại kiềm chế cảm xúc của mình mà nổi lên cơn giận dữ.

[Ở bên ngoài thì dù giận lắm vẫn phải nín nọt, vẫn phải tươi như hoa. Rồi vẫn phải giả bộ tay bắt mặt mừng, vẫn cứ phải gọi là cúc cung tận tụy. Thế chính vì thế nên những cái sức ép đấy thì cuối cùng về làm sao? Bạn dồn hết vào ngòi thân của bạn.]

Người thân thấu hiểu những gian nan trong cuộc sống của bạn. Yêu thương bạn chân thành nên mới nhìn bạn, nhường nhịn bạn, mới bao dung cho sự cao ngạo và phóng túng của bạn.

Đời người có vô số thất bại. Nhưng bạc đãi người nhà mới là sự thất bại bi thương và thê lương nhất của chúng ta.

Xã hội ngày càng coi trọng hiện thực. Những câu tình cảm ngon ngọt chỉ để là lời rào đầu, chỉ bằng cứ nói thẳng về lợi ích. Dầu sao thì ai cũng đến vì mục đích của mình, sao lại cứ phải mượn gió bẻ măng? Hãy nói thẳng vào vấn đề, nếu hợp thì ngồi lại, không hợp thì rời đi.

[Đây Hòa Thượng bảo chân thành, không tự dối mình, không tự dối người. Vòng vo tam quốc một hồi mới thò ra là đột này có suất đi nước ngoài thì lãnh đạo coi như bố trí cho em. Em giúp lãnh đạo đủ thứ, từ con lãnh đạo em phục vụ hết mọi việc, rồi vợ lãnh đạo sai gì em cũng làm. Cuối cùng thì bắt đầu thò ra bổ nhiệm vụ trưởng, vụ phó hay trưởng phòng. Vòng vo mãi, khổ quá.]

“Quân tử chi giao đạm nhược thủy”, có nghĩa là người quân tử thì kết giao nhạt như nước. Mọi khoảng cách tồn tại đều hợp lý.

[Bạn có nhớ câu này trong chỗ “Đệ Tử Quy” tiến sĩ Thái cũng dạy không? Còn kẻ tiểu nhân thì sao ạ? “Ngọt như mật”. Bởi vì sao? Bởi vì họ chỉ có lừa lừa để họ lợi dụng ta thôi. Còn “Quân tử chi giao đạm nhược thủy”, có nghĩa là người quân tử thì kết giao nhạt như nước.]

Cho nên chúng ta không cần phải cố ý tiếp cận hay tránh xa, mà hãy cứ là chính mình. Nếu cần tiếp cận thì sớm muộn cũng có cơ hội tiếp cận với họ.

[Bây giờ nói thế xong bắt đầu bạn lại cách xa hết tất cả những cái người ở trong các vị trí. Không phải thế.]

Sáng nay tôi có hỏi một cư sĩ là:

- *Cu Tít có đi thi tiếng Anh không?*

Thế thì có nói là: Thừa Bà là con không đăng ký.

Chắc lại cái ý là sợ về chủ nghĩa học vị. Tôi bảo:

- Các con lạ thật, cái chuyện tiếng Anh giỏi thì các con phải hiểu một điều là Hòa Thượng đã đi khắp thế giới để hoằng dương chánh pháp. Mà đến các nước ở châu Âu hoặc Mỹ và một số nước đây, thì rất cần người giỏi tiếng Anh. Thế vậy bây giờ lại bảo là chủ nghĩa học vị, rồi bài xích, lại không học cả ngoại ngữ nữa.

Chúng ta luôn luôn chấp về sự chứ không bao giờ hiểu. Nếu như cái mục tiêu của chúng ta là con chúng ta phải học giỏi để hy sinh phụng hiến, nó phải học giỏi tiếng Anh. Vì chính Hòa Thượng nói là khi mà dịch những cái cuốn gọi là “Liễu Phàm Tứ Huấn”, hoặc là một số các cái cuốn khác để sang tiếng Anh ấy, là cũng rất cần những cái người giỏi, để mà dịch.

Lần trước đồng học Bùi Quốc cũng thế, cũng chia sẻ bảo con rằng là:

- Con không cần phải điểm cao.

Tôi bảo:

- Không phải. Nếu nói thế thì nó sẽ nghĩ không cần học tốt, mà phải nghĩ là cái điểm cao này, lại xoay lại từ tâm, nếu như nó phấn đấu học giỏi, phấn đấu điểm cao để hy sinh phụng hiến lại khác. Còn nếu như cũng vẫn là cái điểm cao này nhưng nó lại vì danh lợi của nó thì lại là khác.

Cho nên là không phải là vì bảo rằng là thôi bây giờ bài xích các nước phương Tây, ta chỉ theo coi như phương Đông thôi, hoặc ta nhất định ta không chủ nghĩa học vị nữa, cuối cùng ta lại bảo con ta chả cần học nữa, lại không phải. Cho nên chúng ta cứ thường xuyên là chạy theo sự.

Đấy ạ, cho nên chúng ta không cần phải cố ý tiếp cận hay tránh xa những nhân sĩ thành công, mà hãy cứ là chính mình. Chẳng việc gì phải gọi là bài xích họ rồi dứt khoát không tiếp cận nữa. “Tôi thì tôi không bao giờ đến nhà lãnh đạo nữa”. Không cần thiết như thế. Hoặc là đến thì lại chạy đến nịnh nọt xum xoe. Không phải thế. Mà nếu như thật sự có cơ hội thì sớm

muộn gì cũng có cơ hội tiếp cận, mà mình cứ thực. Từ cái tâm mình ra con người mình thực như thế này, thì lại phải nhớ cái câu là: Các vị vua mà anh minh, các vị ấy dùng ai ạ? “Trung thân xuất thân từ hiếu tử”. Họ sẽ nhận ra thôi. Bạn nhớ ạ. Tiếp tục.]

5. Trong tương lai thì thứ đáng trân quý nhất là thời gian.

Đừng tùy tiện làm lỡ dở thời gian của người khác, cũng đừng tùy ý lãng phí thời gian của chính mình. Nếu có chút thời gian rảnh, thì đó nên là quãng thời gian quý báu bên người thân chứ không phải để dành cho những việc xã giao vô bổ.

Người bao nhiêu năm không gặp, đột nhiên lại liên hệ thì chắc chắn là họ cần mới nhớ tới bạn. [Thế nào cũng có việc nhờ.]

Người không hẹn trước đột nhiên mời bạn đi ăn cơm thì chắc hẳn chỉ để góp cho đủ số mà thôi.

[Giờ mâm đang thiếu. Các bạn có bị trường hợp ấy không ạ? Có chứ. Tôi cũng bị. Lúc ấy là, cách đây cũng độ khoảng 2 chục năm. Đến khi mà gọi thì cũng nghĩ: “Ui, chúng nó tha thiết thế này mà mình không đi”, cuối cùng đến nơi còn một đống xương. Mà đúng là thiếu chân ăn thật. Cho nên tôi đọc cái câu này tôi thấy tâm đắc lắm.]

Người không hẹn trước đột nhiên mời bạn đi ăn thì chắc chắn là chỉ để góp cho đủ số mà thôi. Bởi vì người thông minh không bao giờ xã giao. Nếu bạn có chút thời gian hãy đọc sách nhiều hơn, ở bên người thân nhiều hơn.

*[Sách gì ạ? “**Không phải sách, của Thánh Hiền, không xem đọc. Hại thông minh, hư tâm trí**”.]*

Hãy khiến bản thân vui vẻ hơn, khiến cuộc sống phong phú, nhiều màu sắc hơn. Tu thân dưỡng tính há chẳng tốt hơn hay sao? Nguyên ước của rất nhiều người trong chúng ta là hãy dành thời gian rỗi và tâm sức cho những việc, những người mà ta yêu thích. Vì vậy hãy làm những việc bạn cần làm, những việc trong sở trường của bạn, thế giới của bạn sẽ trở nên lung linh đầy màu sắc. (Tác giả: Yêu Ly)

[Các bạn có ngộ ra được điều gì không ạ? Nếu chưa, Chúng ta sẽ cùng nhau nghe lại toàn văn một lần nữa.]

VÌ SAO NGƯỜI THÔNG MINH KHÔNG BAO GIỜ XÃ GIAO?

Nhiều khi, điều thực sự khiến chúng ta mệt mỏi không phải là công việc, mà chính là “những cuộc xã giao vô bổ”.

1. Thế nào là “những cuộc xã giao vô bổ”?

Bạn tới dự một bữa tiệc và hàn huyên, luôn miệng thăm hỏi và tỏ ra là niềm nở đón tiếp một nhóm người xa lạ. Khắp căn phòng đều là những lời khách sáo, ngọt ngào, có cánh. Mọi người cùng nhau tươi cười đàm đạo, kính rượu, chúc tụng, chụp ID Line, Zalo, rồi lưu số điện thoại của nhau. Nhưng 3 ngày sau, bạn sẽ không thể nhớ được họ là ai.

Thử ngẫm lại mà xem, chẳng phải thời gian và tinh sức của chúng ta đã phần đều bị “những cuộc ngoại giao vô bổ” này chiếm dụng hay sao?

2. “Mối quan hệ là mối tiền”, là lời nói dối nhưng người người đều tin

Một người thực sự giỏi giang sẽ có thể thu hút rất nhiều người, có sức ảnh hưởng tới rất nhiều người. Bản thân không tài giỏi, cũng không có năng lực, thì quen biết nhiều người giỏi hơn nữa cũng chẳng có ích gì.

Ngày nay, con người đều sống khá là hiện thực, họ chỉ muốn quen biết những người sẽ mang lại lợi cho họ. Khi bạn rụt rè tự giới thiệu về bản thân mình trước mặt những nhân sỹ thành công đó, thì đa số, họ lại chẳng để tâm tới bạn. Kiểu xã giao này chỉ khiến bạn ngày càng mất đi sức mạnh, sự tự tin vốn có của mình và trở nên hấp tấp, lo lắng.

3. Thay vì dành quá nhiều thời gian để kết giao, chi bằng bạn hãy nỗ lực để đề cao chính mình

Vì giai tầng của bản thân quyết định giai tầng mà bạn có mặt. Bạn thường ở trong vòng tròn của những người cùng giai tầng với mình. Vậy nên, thay vì dành quá nhiều thời gian để kết giao với người khác, chi bằng bạn hãy nỗ lực để đề cao chính mình.

Chúng ta đang chuyển từ việc cầu mong những điều bên ngoài thành cầu mong những thứ từ bên trong của chúng ta.

- *Cầu mong bên ngoài là cầu tài nguyên, cầu kênh kết nối, cầu những mối quan hệ. Đến khi quay đầu nhìn lại thì chỉ như gió vào nhà trống.*
- *Còn Cầu bên trong chính là tập trung tinh sức của bạn vào những việc cần làm, phát huy sở trường của bạn một cách tối đa. Như vậy tự nhiên bạn sẽ có thể thu hút rất nhiều người khác tìm đến với mình. Từ đó, bạn sẽ đạt được điều mà bạn mong muốn. Đây chính là nội hàm chân chính của câu: “Cầu người chẳng bằng cầu mình”.*

4. Chúng ta đối xử ôn hòa, nhã nhặn với người khác, nhưng lại rất dễ nổi đóa lên với người thân và cha mẹ của mình.

Đôi khi, chúng ta vì muốn mở rộng thứ gọi là “mối quan hệ” mà phải nhẫn nhịn rồi đi nịnh nọt và làm theo ý người khác. Nếu cứ tiếp diễn như vậy, thì kết quả sẽ là hậu đãi người ngoài, còn bạc đãi với người nhà của mình.

Đắc tội với người khác sẽ khiến chúng ta mất đi lợi ích, cho nên chúng ta sẽ trở nên e dè. Còn người thân, họ lại không nỡ làm tổn thương tới bạn. Vậy nên chúng ta mới không ngại kiểm chế cảm xúc của mình mà nổi cơn giận dữ.

Người thân thấu hiểu những gian nan trong cuộc sống của bạn, yêu thương bạn chân thành, nên mới nhẫn nhịn bạn, nhường nhịn bạn, mới bao dung cho sự cao ngạo và phóng túng của bạn. Đời người có vô số thất bại, nhưng mà bạc đãi người nhà mới là sự thất bại bi thương và thê lương nhất của chúng ta.

Xã hội ngày càng coi trọng hiện thực, những câu tình cảm ngon ngọt chỉ là lời rào đầu, chỉ bằng cứ nói thẳng về lợi ích. Dẫu sao thì ai cũng đến vì mục đích của mình mà. Sao lại cứ phải nói những lời gọi “mượn gió bẻ măng”? Hãy cứ nói thẳng vào vấn đề, nếu hợp thì ngồi lại, không hợp thì rời đi.

Có câu “Quân tử chi giao đạm nhược thủy” (có nghĩa là: người quân tử kết giao nhạt như nước), mọi khoảng cách tồn tại đều là hợp lý. Cho nên

chúng ta không cần phải cố gắng để tiếp cận hay tránh xa, mà hãy cứ là chính mình. Nếu cần tiếp cận thì sớm muộn gì cũng có cơ hội tiếp cận được với họ.

5. Trong tương lai, thứ đáng trân quý nhất là thời gian

Bạn đừng tùy tiện làm lỡ dở thời gian của người khác, và bạn cũng đừng tùy ý lãng phí thời gian của chính mình. Nếu có chút thời gian rảnh, thì đó nên là quãng thời gian quý báu bên người thân, chứ không phải để dành cho những việc xã giao vô bổ ấy. Người bao nhiêu năm không gặp đột nhiên lại liên hệ thì chắc chắn là họ có cần họ mới nhớ tới bạn. Người không hẹn trước đột nhiên mời bạn đi ăn cơm, chắc chắn chỉ để góp cho đủ số mà thôi. Bởi vì người thông minh không bao giờ xã giao!

Nếu bạn có chút thời gian rảnh, hãy đọc sách nhiều hơn, ở bên người thân nhiều hơn. Hãy khiến bản thân mình vui vẻ hơn, khiến cuộc sống phong phú và nhiều màu sắc hơn. Tu thân, dưỡng tính há chẳng tốt hơn hay sao?

Nguyện ước của rất nhiều người trong chúng ta là hãy dành thời gian rỗi và tâm sức cho những việc, những người mà ta yêu thích. Vì vậy, hãy làm những việc bạn cần làm, những việc trong sở trường của bạn. Thế giới của bạn sẽ trở nên lung linh đầy sắc màu.

Chúng ta kết thúc chánh văn 5.1: “Cha mẹ thích, dốc lòng làm” ở đây. Đây là chánh văn dài nhất trong bài giảng của Tiến sĩ Thái - hơn 200 trang. Bây giờ chúng ta ôn tập chánh văn 5-1. Có 5 ý lớn:

1. Đáp ứng sở thích của cha mẹ thế nào cho đúng?
2. Sở thích của phàm phu là gì?
3. Sở thích của Thánh Nhân là gì?
4. Sở thích của cha mẹ là gì?
5. Sở thích của người thân là gì?

Nội dung thứ nhất:

1. Đáp ứng sở thích của cha mẹ thế nào cho đúng? Hợp tình, nhưng phải hợp lý, lý ở đây là lý đạo. Có 2 ý :

*Thứ nhất: Dốc lòng, nếu sở thích của cha mẹ là hợp với nhân sinh
Thứ hai: Không làm theo những sở thích danh, lợi*

Nội dung thứ hai:

2. Sở thích của phàm phu là gì? Là Danh & Lợi

Vì phàm phu cho rằng: “Phú” là nhiều tiền, là giàu có – nên đây chính là lợi; còn “Quý” là làm quan – nên đây chính là danh.

Trước hết, nói về quý là nhiều tiền: Nhiều tiền chưa hẳn đã hạnh phúc, hãy nghe những kết cục của việc “xông” đi kiếm tiền.

- 1- Lao tâm, lao lực*
- 2- Bận rộn đến mức người thân xem như “đã chết”*
- 3- “Lang đang nhập ngục”*
- 4- Thân thể bệnh hoạn*

Chúng ta tiếp tục ý:

Thứ hai: Người thành công là phải kiêm cả sự nghiệp, và gia đình

Ý Thứ ba: Làm quan chưa hẳn là “Quý”, vì làm quan mà mọi người không quý, chỉ có ghét, thì làm quan này không gọi là “Quý”.

Thứ tư: Ý nghĩa của “Phú, Quý” chân thực là gì?

- “Phú” là bản thân phải thường hoan hỷ, vui vẻ*
- Còn “Quý” là người khác hoan hỷ khi gặp bạn*

Vậy vì sao làm quan người đời lại hay gọi là “Quý”? Vì lo cho dân nên dân quý.

*Nếu không làm quan, nhưng được người quý thì cũng gọi là “Quý”.
Vậy làm sao để mọi người quý? Luôn giúp đỡ mọi người.*

Thứ năm: Làm thế nào để có “Phú, Quý” chân thật?

Có 6 ý:

- 1- *Biết đủ thường vui*
- 2- *Không lo, không nghĩ là vui. Vậy làm thế nào để không lo nghĩ?
Đạo lý nhân quả phải hiểu rõ thì tâm sẽ an, gọi là “Lý đắc tâm an”,
và phải giáo dục cho con từ nhỏ về những đạo lý nhân quả này.*
- 3- *Thân thể khỏe mạnh là vui*
- 4- *Giúp người là vui*
- 5- *Và cuối cùng là: Ăn ngon, ngủ ngon là vui*

Chúng ta sang nội dung thứ ba:

3. Sở thích của Thánh Nhân là gì?

Thứ nhất: “Cha mẹ đều còn, anh em không ai bị gì”

Thứ hai: “Ngửa mặt lên trời không hổ, cúi đầu với người không thẹn”

Thứ ba: “Được dạy anh tài trong thiên hạ”

Trong ý thứ 3: “Được dạy anh tài trong thiên hạ” lại có 3 ý:

Một, là: Là dùng trí tuệ của mình để giúp người

Hai, là: Dốc hết bốn phận vì đồng loại.

Ba là: Cuộc sống có những bốn phận nào?

*Riêng ý thứ 3: “Cuộc sống có những bốn phận nào?” sẽ có 7 điểm nhỏ.
Bốn phận gì ạ?*

- 1- *Chiếu sáng lịch sử đời mình – Là không có lỗi với chính mình*
- 2- *Chiếu sáng lịch sử cha mẹ - Là hành hiếu đạo*
- 3- *Chiếu sáng lịch sử con cái – Là vun bồi nền tảng đức hạnh cho con*
- 4- *Chiếu sáng lịch sử anh em – Là hòa thuận, thương yêu*
- 5- *Chiếu sáng lịch sử của vợ (hoặc chồng) - Là thức dậy tiềm năng của
đối phương*
- 6- *Chiếu sáng lịch sử của thầy giáo - Là y giáo phụng hành*
- 7- *Chiếu sáng lịch sử của tổ tông – Là kế thừa tuyệt học của Thánh
Hiền*

(1) Tại sao phải kế thừa tuyệt học của Thánh Hiền? Vì đây là chân lý siêu việt thời không. Đi đúng chân lý, hay chính là đi đúng với pháp tắc đại tự nhiên, thì hòa bình, ấm no, hạnh phúc.

(2) Vậy thì Kế thừa tuyệt học Thánh Hiền thế nào?

(3) Đầy mạnh lời giáo huấn của Thánh Hiền, chính là hoằng truyền giáo huấn Thánh Hiền. Muốn vậy thì chân thành sẽ là chìa khóa thành công

(4) Xiển dương giáo huấn của Thánh Hiền từ gia đình đến xã hội

Nội dung thứ tư:

4. Sở thích của cha mẹ là gì?

Thứ nhất: Nói về Sở thích vật chất

1- Dốc lòng đáp ứng sở thích vật chất hợp với nhân sinh cho cha mẹ
Không những thế, bạn phải...

2- Chủ động tìm hiểu sở thích của cha mẹ để đáp ứng

Thứ hai: Đối với sở thích về tinh thần

Một: Giữ gìn thân thể khỏe mạnh để cha mẹ yên tâm

Muốn vậy, bạn phải :

(1- Ăn uống phải rất cẩn thận và lành mạnh

(2-) Hệ lụy của việc ăn thịt nhiều. Có 6 hệ lụy:

1) Thừa chất béo thân thể tỏa axit, tỏa axit thì nội tạng bị phá hủy

2) Axit nhiều thì bị loãng xương

3) Thịt còn có độc tố hữu hình do con người tiêm vào con vật

4) Thịt có độc tố vô hình tiết ra khi con vật bị giết

5) Chăn nuôi dẫn đến biến đổi khí hậu toàn cầu

6) Đất đai, nguồn nước ô nhiễm do chất thải của động vật

Ý thứ:

Hai là: Thường về thăm cha mẹ

Chúng ta sẽ chuyển sang nội dung thứ 5:

5. Sở thích của người thân là gì? Là tăng thời gian chia sẻ với người thân nhiều hơn

Muốn vậy, thì bạn phải: Học cách từ chối những việc “không đâu”.

Có thể Dùng 2 pháp bảo:

Thứ nhất: chính là cha mẹ;

Thứ hai: là vợ con

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây. Ngày mai chúng ta chuyển sang chánh văn 5.2 “Cha mẹ ghét, cần thân bỏ”

Chúc bạn:

Thuộc lòng Đệ Tử Quy

Hành đúng từng câu chữ

Nội hóa tâm cung kính

Là bạn được thân người.

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]
